

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **D. G.** ,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 18 marca 2020 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania
w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.
z dnia 9 września 2016 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. wniosek oddalić;**
- 2. obciążyć skazanego D. G. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego D. G. pismem z dnia 29 listopada 2019 r., złożył wniosek o wznowienie postępowania, w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 9 września 2016 r., sygn. akt III K (...). Jako okoliczność uzasadniającą wniosek wskazał, że po zakończeniu postępowania ujawnił się nowy świadek w osobie K. R., który,

zdaniem wnioskodawcy, posiada istotne i szczegółowe informacje na temat przypisanego D. G. przestępstwa; dysponuje zwłaszcza wiedzą, że skazany ten wyłączony był z uzgodnień dotyczących przypisanej m.in. jemu działalności przestępczej, nie znał jej szczegółów oraz mechanizmu, ani nie uzyskał z niej żadnej korzyści majątkowej. Zdaniem wnioskodawcy stanowi to podstawę do wznowienia postępowania, określoną w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, podstawa do wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. – określana jako *propter nova* – aktualizuje się dopiero wówczas, gdy zgłaszane we wniosku o wznowienie nowe fakty lub dowody w wysokim stopniu uprawdopodobniają wadliwość wydanego orzeczenia i w takim samym stopniu wskazują, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie zasadniczo odmienne od orzeczenia poprzedniego. Ciężar dowiedzenia tych okoliczności spoczywa na tym, kto wnosi o wznowienie postępowania (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2018 r., V KO 6/18, LEX nr 2506138; zob. też np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 10 kwietnia 2018 r., III KO 78/17, LEX nr 2496275*). Sama nowość źródła dowodowego, czy też nowego środka dowodowego pochodzącego z tego samego źródła dowodowego, bez wskazania na poważne prawdopodobieństwo nietrafności poprzedniego rozstrzygnięcia sprawy, nie przesądza jeszcze o wystąpieniu powodu do wznowienia postępowania (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., IV KO 54/16, LEX nr 2209116*). Dlatego też fakt zgłoszenia nowego dowodu nie obliguje sądu do wznowienia postępowania, skoro każdy prawomocny wyrok sądu korzysta z domniemania prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć, dopóki wnioskodawca nie wykaże, że wyrok taki jest obarczony konkretnymi błędami w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych lub wadami prawnymi (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2018 r., III KO 90/17, LEX nr 2473774*).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt realiów niniejszej sprawy należy wskazać, że wnioskodawca w ogóle nie uprawdopodobnił tego, że zgłaszany przez niego dowód wykaże wadliwość wyroku skazującego Sądu Okręgowego w P. z

dnia 9 września 2016 r., sygn. akt III K (...). Obrońca skazanego jedynie zasygnalizował istnienie nowego źródła dowodowego, nie wykazując jego merytorycznej doniosłości dla sprawy, której dotyczy wnioski o wznowienie. Wyraził bowiem jedynie swoje subiektywne przypuszczenia co do potencjalnej wiedzy, jaką może posiadać wskazywany przez niego świadek. Temu stanowisku nie towarzyszyły jednak żadne pisemne oświadczenia tego świadka lub inne nośniki informacji, zawierające oświadczenia jego wiedzy, które mogłyby uprawdopodobniać wystąpienie podstawy *propter nova*. Należy podkreślić, że nie jest rolą Sądu Najwyższego, by w trybie określonym w art. 546 k.p.k. w zw. z art. 97 k.p.k. ustalać, czy dana osoba w ogóle posiada określone wiadomości stanowiące podstawę faktyczną wniosku o wznowienie postępowania. Wskazane przepisy znajdują zastosowanie jedynie wówczas, gdy w postępowaniu wskazano nowe fakty i dowody, o których mowa w art. 540 § 1 k.p.k., zaś sąd zmierza do sprawdzenia prawdziwości tego, co wnioskodawca uprawdopodobnił i na ile nowy dowód wykazuje na rzeczywiste niebezpieczeństwo błędności prawomocnego wyroku skazującego (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2004 r., II KO 72/03, OSNwSK 2004/1/1821; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2012 r., III KO 15/12, LEX nr 1228571; zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2014 r., III KO 44/14, LEX nr 1551431*).

Należy też zauważyć, że sam wnioskodawca uznał za bezsporny udział D. G. w zdarzeniach objętych treścią wyroku, w tym jego rolę w popełnieniu przestępstwa – świadczenie usług transportowych dla D. H.. Wskazywanie natomiast przez obrońcę skazanego na wyjaśnienia współoskarżonego P. Ł. – ich doniosłość dla sprawy oraz fakt nieskładania przez niego relacji procesowych przed Sądem pierwszej instancji, były już przedmiotem rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym, zakończonym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt V KK 469/17. Sąd Najwyższy, oddalając kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną, wskazał, że złożone w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnienia P. Ł., w których potwierdził on udział m.in. D. G. w przestępczym procederze, były niezwykle szczegółowe i podlegały weryfikacji także przy wykorzystaniu innych źródeł dowodowych. Nie było więc tak, że stanowiły one jedyny dowód obciążający tego skazanego. Sąd Najwyższy zauważył również, że

ani skazany, ani jego obrońca nie złożyli wniosku o bezpośrednie przesłuchanie P. Ł. przed Sądem pierwszej instancji, co zostało uznane za realizację taktyki obrończej. Natomiast sam współoskarżony, nie stawiając się na terminy rozprawy, skorzystał z przysługującego mu uprawnienia procesowego, a sąd orzekający miał obowiązek je respektować. W świetle tych okoliczności wniosek o wznowienie postępowania tym bardziej jawi się jako niezasługujący na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając skazanego D. G. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego na podstawie art. 639 k.p.k.